

ΤΙ ΑΙΝΙΓΜΑ Ο ΕΡΩΣΙ...

ΤΗ μεγάλη αίθουσα του ξενοδοχείου, οι άψογοι τζέντλεμεν κ' η ώραίες κυρίες της αριστοκρατίας, αποτελείωσαν το δείπνο τους μ' έξωτικά φρούτα και παγωμένη σαμπάνια. Μπροστά, σ' ένα από τα πρώτα τραπέζια, καθόταν η διάσημος ήθοποιός Μάριον Μπέλ, ανάμεσα σε γνωστούς δημοσιογράφους και καλλιτέχνες. Όλη αυτή η εύθυμη συντροφιά της προσπαθούσε να την διασκεδάση μ' έξυπνα ανέκδοτα, με πνευματώδεις κακογλωσσίες και με τα τελευ-

ταία κοσμικά σκάνδαλα του «Σίτυ». Μά η Μάριον Μπέλ έπληττε από το απόγευμα. Ήταν τόσο συνηθισμένα όλα αυτά! Εκείνο που ήθελε ήταν μια δυνατή συγκίνηση, κάτι που θα μπορούσε πραγματικά να τραβήξει την προσοχή της.

Στό διπλανό τραπέζι καθόταν μόνη μια όμορφη νέα, θυθισμένη σε μια παράξενη σιωπή. Κανείς δεν ήξερε ποιά ήταν, μα όλοι την είχαν προσέξει. Η γοητεία της ήταν στ' αλήθεια άκατανίκητη. Θά ήταν δίχως άλλο καμιά από εκείνες τις αινιγματικές ξένες που περνούν από τα μεγάλα ξενοδοχεία, μ' ένα κρυφό μυστικό στην καρδιά και μια παντοεινή μελαγχολία στα μάτια...

— Ποιά είναι; Μά ποιά είναι η νέα αυτή; ρωτούσαν οι φίλοι της Μάριον Μπέλ τα γκαρσόνια του ξενοδοχείου που τους έσέρβιραν.

— Πρώτη φορά τη βλέπουμε... τους άπαντούσαν εκείνα. Θά είναι καμιά περαστική...

— Περαστική... σαν κομήτης! Έκανε ο συγγραφέας Φόστερ. Έγώ όμως δεν σάς κρύβω ότι λατρεύω τους... άπλανείς άστέρους!

— Θεέ μου, τί ανόητος που είσαι! στέναξε η Μάριον Μπέλ.

Εκείνη τη στιγμή, στην τζαμωτή είσοδο της σάλλας παρουσιάσθηκε ένας άγνωστος νέος. Είχε ζωηρές κινήσεις, ένα κομψό κοστούμι, ίσως λίγο υπερβολικά κομψό και ώραία μαύρα μαλλιά. Στα χείλη του είχε ένα προκλητικό, ένα κάπως περιφρονητικό χαμόγελο.

Ο νέος αυτός δεν πρόφθασε να διαλέξει μια θέσι. Τη στιγμή που περνούσε μπροστά από το τραπέζι της διασήμου ήθοποιού, η αινιγματική νέα που καθόταν μόνη πιο πέρα σηκώθηκε απότομα και προχώρησε γρήγορη προς το μέρος του μ' ένα συγκρατημένο θυμό.

— Α, επιτέλους! Έκανε. Το βλέπεις, το βλέπεις, σε ξαναβρίσκω!...

Όλοι τότε σώπασαν και κύτταξαν περιέργοι τους δυο νέους που θάλεγε κανείς ότι δεν ενδιαφερόντουσαν πειά για τον άλλο κόσμο. Μέσα λοιπόν στην γενική σιωπή, ο άγνωστος νέος, λιγάκι χλωμός από την ταραχή του, άρχισε να κειθυρίζει ένα σωρό άκατανόητα λόγια, δίχως άλλο για να δικαιολογηθή.

— Ψεύτη!... Ψεύτη!... στέναξε η αινιγματική ξένη. Είσαι ένας ψεύτης!... Ένας άπιστος!...

Και δίχως να δίνει καμιά προσοχή στους άλλους, άφησε το παράπονό της να ξεσπάσει μ' ένα σωρό τρυφερά λόγια, που ήσαν σαν μια παθητική έρωτική έξομολόγηση.

Ο κόσμος, περιέργος, είχε σηκωθεί από τα τραπέζια κ' είχε κάνει ένα κύκλο γύρω τους. Η Μάριον Μπέλ, μ' ένα έξαιρετικό ενδιαφέρον, παρακολουθούσε με προσοχή τα λόγια τους. Για πρώτη φορά στη ζωή της ήταν θεατής μιάς πραγματικά συγκινητικής σκηνής.

Η αινιγματική ξένη ήταν υπέροχη μ' εκείνο το ξέσπα-

σμα του άδικημένου έρωτός της. Η φωνή της ήταν στην αρχή θραχνή, άγρια, γεμάτη θυμό και γυναικείο πείσμα. Έπειτα, έγινε μαλακιά, θελούδινη, γλυκειά, σαν να χάιδευε με χίλιες - δυο τρυφερότητες εκείνον τον «άπιστο». Κ' ύστερα, έγινε πιο βαθειά, σαν να ράγιζε, καθώς μιλούσε για τον πόνο της, τη χαμένη της εύτυχία, τα τρελλά όνειρά της που δεν είχαν πραγματοποιηθή, τη σκληρή απογοήτευσί που είχε δοκιμάσει από τον έρωτα.

Τα παράπονά της, σαν ένα έκθαμβωτικό πυροτέχνημα, σάστισαν για μια στιγμή όλους τους άλλους. Η αινιγματική ξένη, απότομη στην αρχή, άλλαξε γρήγορα, έγινε τρυφερή, δειλή, υπάκουη, έπειτα ζωήρεψε πάλι, χρωμάτιζε με πάθος τα λόγια της, άφηνε να ξεφεύγουν από τα πορφυρά χείλη της μικρές κραυγές που φανέρωναν όλο τον σπαραγμό της ψυχής της, προσπαθούσε να κρύψει τα δάκρυά της, ήταν έξυπνη και γρήγορη στις δικαιολογίες της, άδυσώπητη στις επιθέσεις, έτοιμη πάντα να κατανικήσει κάθε αντίδρασι.

— Μιά ζωή!... Μιά ολόκληρη ζωή!... Χαμένη, ίσως για πάντα! Μά είναι δυνατόν; Πώς μπορεί να τα ξέχασες όλα!... Έλεγε στον νέο με μια άπειρη τρυφερότητα.

Εκείνος, άδέξιος λιγάκι, προσπαθούσε να δικαιολογηθή.

— Είμαστε τρελλοί, μερικές ήμερες... ψιθύρισε. Τρελλοί, ναι!... Θέλουμε να λυτρωθούμε από τον έρωτα, να φανούμε δυνατοί, να περιφρονήσουμε τη ζωή, για να ξεχωρίσουμε από τους άλλους. Η τρέλλα μας είναι να δειξουμε πως έχουμε μια έξαιρετική προσωπικότητα, δίχως να ξέρουμε ότι δεν έχουμε καμιά...

Και χαμηλώνοντας τα μάτια, για ν' αποφύγει το βλέμμα της, έξακολούθησε με μια φανερή ειλκρίνεια στη φωνή:

— Είμαστε όπως μās βλέπουν οι άλλοι κι' όχι όπως θέλουμε εμείς. Δεν έχουμε μόνο μια προσωπικότητα, αλλά πολλές. Μέσα μας έχουμε ένα ολόκληρο κόσμο. Κι' όμως ο κόσμος αυτός για τον καθένα είναι διαφορετικός. Όλοι μας πιστεύουμε ότι έχουμε μια μόνο προσωπικότητα. Κι' ωστόσο έχουμε δέκα, είκοσι, εκατό, τόσες προσωπικότητες, όσες μās δίνουν οι άλλοι. Έσύ, νομίζεις πως είμαι σκληρός... Μιά άλλη γυναίκα με βρίσκει δειλό κι' αδύνατο. Για μια τρίτη είμαι ο ιδανικός άνδρας! Η γυναίκες προσωποποιούν στους άνδρες τα όνειρά τους. Ποτέ δεν τους βλέπουν όπως είναι πραγματικά... Κι' αυτή είναι η αίτια κάθε άτυχου έρωτα...

Ο συγγραφέας Φόστερ, βρήκε τότε την ευκαιρία να ψιθυρίσει στο αυτί της Μάριον Μπέλ:

— Είναι έξυπνος κι' επιδέξιος σαν... σοφιστής!...

Εκείνη τον κύτταξε μ' ένα σοβαρό βλέμμα.

— Να μου κάνης τη χάρι να σωπάσης! του άπάντησε χαμηλόφωνα. Δεν είναι ώρα για άστεία. Αυτός ο νέος έχει πολύ δίκρο!...

Η όμορφη ξένη, ωστόσο, δεν ήθελε να τον πιστέψη. Του θύμισε τον περασμένο έρωτά τους, την πρώτη τους συνάντησι σε μια άκρογιαλιά, τις μεγάλες ύποσχέσεις, τους τρελλούς όρκους τους, τις αξέχαστες ήμερες μ' ένα γιώτ στη θάλασσα, τις μαγικές νύχτες τους κι' έπειτα, την ψυχρότητά του, την σκληρή άδιαφορία του, την αγωνία της, όταν τον περίμενε ώρες ολόκληρες στα ραντεβού τους, τις άπεγνωσμένες παρακλήσεις της, και τέλος την τραγική απογοήτευσί της...

Όλοι γύρω τους είχαν συγκινηθή και τους κύτταζαν με βουρκωμένα μάτια. Η Μάριον Μπέλ δεν έπληττε πειά. Κάθε τόσο έφερνε το μυρωμένο μαντηλάκι της στα μάτια της και σκούπιζε τα δάκρυά της. Μιά από τις γυναίκες που παρακολουθούσαν τους δυο νέους, δεν μπόρεσε να συγκρατηθή και ξέσπασε σε λυγμούς. Μέσα τότε σ' εκείνη τη θραειά άτμόσφαιρα, η αινιγματική ξένη, δεν μπόρεσε ν' άνθέξει πε-

(Συνέχεια στη σελίδα 51)

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 21)

— Μου φαίνεται ότι βρίσκομαι κοντά στην λύσι του αίνιγματος. Ο κ. Αϊντερσον εξακολουθεί να βρίσκεται στο μέγαρό του.

— Πώς; Έκανε ο αστυνομικός εξαφανισμένος. Έξακολουθεί να βρίσκεται στο μέγαρό του;

— Ναι, μα σε κατάστασι πτώματος. Και η δουλειά μας είναι τώρα να βρούμε αυτό το πτώμα.

— Ο Στέφεν λοιπόν είναι ο δολοφόνος; Έκανε ο αστυνομός αναπηδώντας.

— Ο Στέφεν είν' έντελως άθώος, απάντησε ο Σάμ.

— Πώς; Έξηγηθήτε...

— "Ε, λοιπόν, ιδού! Ο κ. Αϊντερσον αγαπούσε τρελλά το χρυσάφι του. Θέλησε να το μαζέψη όλο σ' ένα μόνο δωμάτιο για να το χαίρεται με την άνεσί του, γιατί το χρηματοκιβώτιό του δεν τό χωρούσε πειά... Γι' αυτόν τό λόγο υποθέτω ότι έφτιαξε στά υπόγειά του ένα είδος κρύπτης σαν αυτές που έχουν ή Τράπεζες. Ολόκληρο δωμάτιο δηλαδή... Ίσως λοιπόν κάποιο βράδυ πού ο εκατομμυριούχος μπήκε εκεί για να μετρήση πάλι τό χρυσάφι του, ή πόρτα νάκλεισε πίσω του και να μην μπόρεσε πειά να την ανοίξη... Και πέθανε εκεί κάτω, πάνω στό χρυσάφι του.

— Έχετε φαντασία, Σάμ, έκανε ο αστυνόμος χαμογελώντας ειρωνικά.

— Είστε ελεύθερος να μη με πιστεύετε, μα είμαι βέβαιος ότι τά γεγονότα θα επιβεβαιώσουν την ιδέα μου...

Και πραγματικά, είχε δίκη.

Χάρης στις τηλεγραφικές πληροφορίες του κλειδροποιού, ο Σάμ μπόρεσε ν' ανακαλύψη την υπόγεια κρύπτη, όπου, καθώς είχε προβλέψει, ο εκατομμυριούχος είχε σωριάσει εκατομμύρια σε χρυσά νομίσματα.

Τό πτώμα του κοίτονταν άπάνω σ' ένα σωρό δολλαριών.

Τό κλειδί βρισκόταν στην πόρτα της κρύπτης, μα άπ' έξω, έτσι πού, καθώς έκλεισε ή πόρτα αυτή, ο εκατομμυριούχος δεν μπόρεσε πειά να την ανοίξη και πέθανε από την πείνα κοντά στά εκατομμύριά του...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΑΣΠΡΟΥ ΠΙΘΗΚΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

περασμένα μεσάνυχτα για να πάω στον άσθενή πάγο, νερό Βισού και διάφορα φάρμακα. Λησμόνησα, από την βιασύνη μου, να πάρω μαζί μου τόν πίθηκό μου.

Έπιστρέφοντας σπίτι μου, ύστερ' από μιās εβδομάδος, άπουσία, βρήκα τόν πίθηκο εξαπλωμένον έξω από την πόρτα. Δεν ζούσε πειά... Με την πρώτη ματιά πού του έρριξα, κατάλαβα ότι δεν του είχε έπιτεθί κανένα ζωο, άφου στό κάτασπρο δέρμα του δεν φαινότανε τό παραμικρό ίχνος αίματος. Τά ρόζ μάτια του, πού σκόρπιζαν θαυμάσιες λάμψεις τό βράδυ, στό φώς της λάμπας, τά ώραία ρουμπινένια μάτια του είχαν κλείσει για πάντα...

Άπερίγραπτη όργη με κυρίεψε τότε... Κι' επειδή δεν ήξερα πού να ξεθυμάνω, άρχισα να κλαίω... "Έκλαιγα επειδή έχασα όχι μονάχα μιá δλόκληρη περιουσία —εικοσιπέντε χιλιάδες φράγκα— αλλά κι' ένα σπάνιο ζωο, πού με αγαπούσε με όλη την δύναμι της άθώας καρδιάς του...

Ρώτησα τούς ίθαγενείς να μάθω ποιός σκότωσε τόν πίθηκό μου. Στην άρχή, κανείς δεν ήθελε να μιλήση. Τέλος, χάρις στην γνώσι της γλώσσας, των έθίμων και της μαγείας, έμαθα ότι ένας γιατρός, άνίκανος να θεραπεύση τούς άρρώστους με τά φάρμακά του, ίσχυρίστηκε ότι «τό πνεύμα πού φώληαζε στον άσπρο πίθηκο» ήταν ή μοναδική αίτία της συμφοράς πού έπεσε στον τόπο μας!...

Οί προληπτικοί ίθαγενείς δεν δυσκολεύτηκαν να πιστέψουν τό γιατρό. Έφόσον, όμως, ήμουν εγώ στην πόλι, κανείς δεν τολμούσε να πειράξη τόν πίθηκό μου. Άλλά μόλις έλειψα, βρήκανε την κατάλληλη εύκαιρία για να τρυπήσουν με μιá μακρυνά καρφίτσα την καρδιά του λευκία... Και όμως, είχα προσφέρει πολλές υπηρεσίες στους ανθρώπους αυτούς. Η άμάθεια και ή προληπτικότητα των τούς έκανε να ξεχάσουν τις υποχρεώσεις πού είχαν άπέναντ μου και να σκοτώσουν ένα ζωο πού τό αγαπούσα τόσο πολύ...

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε πού έγινε ή ιστορία αυτή.

Στό διάστημα αυτό, άπόχτησα διάφορα ζωα πού τ' αγαπάω και μου άφωσιώθηκαν. Ποτέ, όμως, δεν θα μπόρεσω να ξεχάσω τόν κάτασπρο πίθηκό μου με τά ρουμπινένια μάτια του...

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕΜΑΙΖΟΝ

Ο ΜΠΟΥΓΑΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 14).

σηκώνη κεφάλι από τό μέτρημα.

— Μωρέ, άμάν!

— Θα τό μάθετε! άπαντούσε στερεότυπα εκείνος χωρίς να καταδέχεται ούτε να γυρίση καν να τούς κυτάξη!...

Τότε ένας-ένας από τούς Άρτινούς και κρυφα από τούς άλλους τούς συμπατριώτες του, πλησίαζαν με τρόπο τόν Μπουγά και του έβασαν μιá χούφτα χρήματα στό σακκουλι.

— Γράβα λίγο παραπερα άπυ τό σπιτι τή γραμμή, τού ψιθύριζαν.

Ο Μπουγάς δεν μιλούσε, αλλά τό σχοινί τραβιότανε πιό μακρυνά.

Αίντε τότε, και ο ένας και ο άλλος άρχισαν να τού δίνουν παραδες.

— Πάρε τούτα σε παρακαλώ και άφησε τό σπιτι έξω.

Έτσι κόντευε να γεμιση τό σακκουλι από χρήματα, όταν έφτασαν τά γεγονότα αυτά και στού Άλη-Πασσά τ' αυτιά. Δίνει λοιπόν ο Πασσάς διαταγή και πιάνουν τόν Μπουγά.

— Βρέ, τί είν' αυτά, πού έκανες εκεί στην Άρτα, ίντεψίζ; τού λέει όταν τόν πήγαν μπροστά του.

— Μα, Πασσά μου, τού άποκρινεται ο Μπουγάς, μ' έστειλες «σεργκουίνι» (έξορία) στην Άρτα, μα σκέφθηκες και τί θα έτρωγα και πώς θα ζούσα εκεί πέρα;...

Ο Πασσάς έγέλασε με την έξυπνη απάντησί του και τόν συγχώρησε. Κι' έτσι έμεινε ο Μπουγάς στά Γιάννενα.

Μα όλοι οι άπόγονοί του ήσαν και είνε σαν κι' αυτόν: άστειοι κι' έτοιμόλογοι.

Τού γιου του ή τού έγγονού του, δεν ένθυμούμαι και καλά, τού έγγονού του μάλλον, κάηκε ή γυναίκα καθώς πηγαινε ν' άναψη τή φωτια με τόν τενεκέ τού πετρελαίου.

Σαν έγινε ο ενταφιασμός και γύρισαν όλοι στό σπιτι και άρχισαν να δινουνε τούς «μαύρους τούς καφέδες», άναστένανεν ο Μπουγάς βαθειά:

— "Αει, ήταν να τό πάθω κι' αυτό!

Οί άλλοι κύτταξαν να τόν παρηγορήσουν:

— Αυτά έχει ο κόσμος, βρέ Μπουγά. Γραφτό της ήτανε της κακομοίρας' ύπομονη μοναχα και κουράγιο, τί να γίνη, έτσι είνε τά ανθρώπινα. Άνθρωποι είμαστε και μεις... Βάλε λιθάρι στην καρδιά σου, άνδρας-άνδρας να φανής... τυχερό σου ήτανε να τό πάθης και αυτό...

— Δεν σās λέω, απάντησεν άναστενάζοντας και πάλι ο Μπουγάς, αλλά... αλλά, όλοι τις στέλνουνε ώμες στον άλλο κόσμο κι' εγώ την έστειλα ψημένη!... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΙ ΑΙΝΙΓΜΑ Ο ΕΡΩΣ!..

(Συνέχεια από τη σελίδα 26)

μισότερο και με μιá πιγμένη κραυγή πόνου, έκλεισε τά μάτια, έκανε να στηριχθί γώρω της κι' έπεσε λιπόθυμη στην αγκαλια της Μάριον Μπέλ, πού δεν μπορούσε πειά να συγκρατήση τα δάκρυνά της.

Οί κυριοι έσπευσαν τότε να μεταφέρουν τις δυο γυναίκες σ' ένα γειτονικό σαλονάκι κι' εκεί να τις αφήσουν μόνες, όταν συνήλθε ή έρωτευμένη νέα.

Μα, ζαφνικά, συνέβη κάτι πού δεν τό περίμενε ή Μάριον Μπέλ: ή αινιγματική ζένη γονάτισε μπροστά της και μ' ένα παράξενο χαμόγελο, της ζήτησε να την συγχωρήση.

— Να την συγχωρήση; Γιατί; άπόρησε ή Μάριον Μπέλ. Τι έχετε; Γιατί χαμογελάτε;

— Θα σās εξηγήσω άμέσως... της απάντησε ή νέα. Ο άρραβωνιαστικός μου σās είχε στείλει ένα δράμα, για να το διαβάσετε και να τό παίξετε στό θιασό σας. Έσείς όμως τού τό έπιστρέψατε, δίχως να τό ανοίξετε διόλου... Κι' εγώ τότε τόν συμβούλεψα να κάνουμε αυτή την τρέλλα πού έκάναμε άπόψε... Να παίξουμε μπροστά σας μιá σκηνή από τό δράμα πού δεν διαβάσατε. Κι' έτσι έπαιξαμε μπροστά στον κόσμο την τελευταία σκηνή της δευτέρας πράξεως... Έλάτε, συγχωρήστε μας... Ναι, ήταν μιá τρέλλα, μα καθώς είδατε, τό δράμα τού άρραβωνιαστικού μου θ' άρέση, ά συναρπάση τόν κόσμο... Κ' ή άπόδειξις είνε ότι κι' έσείς συγκινηθήκατε ειλικρινά!...

Η Μάριον Μπέλ δεν ήξερε αν έπρεπε να θυμώση ή να ελάση. Στο τέλος όμως, μπροστά σ' αυτή την περιεργη περιπέτειά της πού είχε διασκεδάσει την πλήξι της, ξέσπασε ένα ήχηρό γέλιο και ζήτησε από την ώμορφη νέα τό θεατρικό έργο τού άρραβωνιαστικού της.

Αυτή είνε ή ιστορία τού θεατρικού έργου: «Τί αίνιγμα ο έρως!» πού ανέβασε τόν περασμένο χειμώνα στό Λονδίνο ο διάσημος Άγγλις ήθοποιός Μάριον Μπέλ και πού έσημείωσε μιá θριαμβευτική έπιτυχία. ΤΖΑΙΗΜΣ ΚΡΙΣΤΙΑΝ